

ESQUERRA

BUTLLETÍ DEL PARTIT SOCIALISTA VALENCIÀ
Juny - Juliol - Agost 1967

DAVANT UNA NOVA "LEY SINDICAL"

Una nova llei sindical, siga com siga, pel fet d'ésser llei és inadmissible. Partix de la base que no són els treballadors els qui tenen dret d'associar-se com vullguen, sinò l'Estat, qui segons les circumstàncies dóna aquesta o altra forma als sindicats. Si ara les circumstàncies aconsellen llevar-los l'aspecte feixista, se'ls lleva.

Parlem clar. L'Estat no és la Societat ni és un cos de funcionaris neutrals més o menys intervencionistes. L'Estat és l'instrument d'una classe. La seua actuació respon als interessos d'eixa classe, més o menys intel·ligentment servits i amb majors o menors concessions a la resta de les classes. Una nova llei sindical vol dir que l'anterior ja no aprofita als grups que suporten l'Estat: la situació econòmica i les pressions obreres aconsellen noves formes, algunes concessions.

La "Organización Sindical" resolgué només un 5% dels conflictes laborals de 1964, ens diu el llibre de J.M.Maravall "Trabajo y conflicto social". Ja no aprofita a la classe patronal. Aquesta voldria un sindicalisme respectuós però més representatiu amb qui poguera discutir primes i exigències de productivitat. I el seu instrument -l'Estat- bastirà una nova regulació: desverticalització, un restringit dret de vaga, potser una major electivitat dels càrrecs. Un producte sindical híbrid i confús, com híbrida i confusa és l'actitud d'aquesta burgesia a qui les necessitats de la producció espanten cap a la liberalització i una por patològica la frena. A frenar ajuda la burocràcia sindical falangista que lluita per conservar els seus càrrecs i "enxufes".

Cal no esperar, doncs, meravelles de llibertat. Cal pressionar al màxim des de dins i de fora, legal i il·legalment i desbordar la maniobra pseudoliberalitzadora, exigint QUE SIGAN ELS MATEIXOS TREBALLADORS ELS QUI CONSTITUEIXEN I REGULEN EL SEU SINDICAT (UN SINDICAT DE CLASSE, UNITARI I DEMOCRÀTIC) I QUE L'ESTAT ES LIMITA A RECONÈIXER EL DRET DE VAGA; DONAR GARANTIES A L'ACTUACIÓ SINDICAL I ENTREGAR AL SINDICAT NOU ELS BÉNS DE LA C.N.S.

Potser no pugam impedir la llei pseudoliberalitzadora, però sí impedir que amb ella es tranquil·litzen les consciències patronals contemplant el panorama d'uns treballadors feliços i agraïts.

Ha començat un procés que no pot acabar més que amb l'autèntica llibertat sindical i una nova llei no va a frenar-lo.

DOCUMENTACIÓ: EL PROJECTE DE LES COMISSIONS OBRERES (resum)

Es rebutja que la regulació dels sindicats siga feta per la llei, puix que als treballadors només correspon donar-se a ells mateixos aquesta regulació.

Es proposa que la regulació es fassa per:

- Un Congrés Sindical Constituent al qui vagen representants elegits per Assemblees a tots els nivells i que porten les propostes de la base.
- Utilització a l'efecte de premsa, ràdio i televisió.
- Liquidació de tots els comptes pels que hi ha gent expatriada o a la presó.

Fetes aquestes manifestacions es proposen unes bases:

1^a.— El futur sindicat serà democràtic. Això suposa:

- igualtat de drets.
- respecte a totes les concepcions ideològiques.
- dirigents electes a tots els nivells.
- decisiones preses segons el sentir dels membres i no dels dirigents.
- respecte a l'opinió de les minories.
- tot membre tindrà veu i vot i dret a ocupar càrrecs.

2^a.— El futur sindicat serà independent de l'Estat i dels empresaris, desapegant la línia política i amb total separació dels sindicats dels patrons.

3^a.— El futur sindicat serà unitari, agrupant totes les tendències en un lliure joc democràtic. Raons: afavorir la unitat obrera i mantenir un patrimoni comú ja existent, el de la C.N.S.

4^a.— Dret de vaga.

5^a.— Garanties per als representants sindicals.

6^a.— Afirmació del principi de la solidaritat internacional obrera.

7^a.— Dret d'adoptar posicions concretes davant els problemes fonamentals espanyols i internacionals.

8^a.— Plena capacitat per a les negociacions collectives. Allò que siga aprovat per les dues parts, entrarà en vigor sense altre tràmit.

9^a.— La seguretat social serà finançada pel pressupost de l'Estat amb la intervenció del Sindicat en el control i administració. Es tendirà a substituir els "Montepios" i "Mutualidades" per organitzacions purament obreres.

Especial interès pràctic tenen les normes transitòries del projecte, destinades a solucionar el pas de l'actual sindicat vertical a un sindicat obrer. Una comissió mixta liquidadora, amb representants obrers i patronals, faria inventari de tots els béns de la "Organización Sindical" i establiria la forma i els termes en què haurien d'adjudicar-se a les organitzacions obreres i patronals. Una observació important del document de les C.O. és la de que a l'hora de repartir els béns de la C.N.S. hauria de tenir-se en compte que mentre les quotes sindicals els treballadors les han pagades de la seva butxaca, els empresaris les han recuperades carregant-les sobre els preus.

ALLO QUE SÍ PODIA FER UNA LLEI:
DONAR GARANTIES PER ALS REPRESENTANTS SINDICALS

Hi ha enllaços i jurats desterrats, expedientats o despedits ("Sección Provincial del Metal" a Biscaia, "Echegarri", "Abonos de Sevilla", "Marconi Española" de Madrid...)

Hi ha visites policiaques "rutinàries" a les cases d'enllaços i jurats elegits segons la vigent llei sindical.

Hi ha desplaçaments forçosos de representants d'una secció a l'altra, d'una factoria a l'altra de l'empresa, en vespres d'eleccions o de negociacions col·lectives.

Hi ha un decret de garanties sindicals que exigeix expedient previ per a despedir a un representant, però l'empresa pot suspendre d'empleament i sou al representant mentre dura la tramitació de l'expedient. (L'empresari en vespres de contractació o conflicte, inicia expedient als representants "molestos"; els té fora durant el temps clau per a les reivindicacions; després accepta el "fallo" readmetent-los i pagant-los el sou més un 50% i fins a la pròxima).

Hi ha representants -com no representants- detinguts o processats per demanar llibertat sindical.

Qualsevol acció per un sindicalisme autèntic necessàriament deu insistir sobre les garanties d'acció sindical. Aquestes:

- Llibertat de moviments dins l'empresa: poder estar en contacte amb els representats, circular per les seccions, convocar reunions, informar i distribuir informació escrita.
- Estabilitat en l'ocupació: el representant no podrà ser canviat de secció o feina ni enviat a altres punts de treball allunyant-lo de l'empresa. Igualment durant un temps abans d'eleccions o negociacions, els canvis que l'empresa intente fer seran controlables. I per això:
- Control sindical: els actes generals de distribució del personal i canvis que l'empresa realitze seran revisats pel Sindicat i aquest podrà impugnar-los si observés intenció de perjudicar l'acció sindical.
- Absoluta i total exenció de mides disciplinàries als representants per raons d'exercici de la representació i prohibició absoluta de mides disciplinàries per causes no sindicals durant el temps de negociació o tramitació d'alguna reivindicació del personal.
- Immunitat respecte a l'autoritat: els representants sindicals no podran ser objecte d'investigacions policiaques o sancions governatives per raons derivades de la seua actuació sindical. Els agents d'ordre públic que actuen com agents d'ordre privat, és a dir, que per pròpia iniciativa o d'acord amb les empreses intimiden als representants (per molt "rutinàriament" que siga) hauran d'estar sotmesos a sanció.

Aquestes garanties les ha de donar, cal exigir-li-lo, l'Estat. Això sí que s'ha de fer per llei. Heus ací l'autèntica matèria d'una llei sindical; no l'organitzar els sindicats, que és cosa dels treballadors.

QUE FER: ACCIÓ SINDICAL A LES EMPRESES

El sindicalisme és la base, la quantitat d'homes actius, els treballadors i no els dirigents, l'ambient a l'empresa i no a altres llocs. Esperar canvis oficials, reunir-se "els de sempre", actuar en les altures, etc... no és sindicalisme.

Reunir-se els més conscients d'algunes empreses és fàcil. Lo difícil, lo important, lo urgent, és mobilitzar totes les empreses i tots els treballadors de cadascuna.

És precís que en totes i cada una de les empreses del País Valencià hi haja ambient reivindicatiu, ambient sindicalista.

Crear ambient: fer que els companys parlen dels problemes del treball. Hi ha a muntons. Suggestir als que passen desapercebuts, recordar els que semblen oblidats. Fer parlar és el primer pas per a fer actuar.

Parlem dels problemes. Que cada secció conega els de les altres. I vejam que fan els enllaços i jurats. Que informen, per lo prompte. Sostener-los, que no es troben a solcs si fan feina. Criticar-los si no la fan. Desautoritzar-los si foren elegits "de broma" o han defraudat la confiança dels companys.

Per a un enfrontament dur per a uns augments salarials cal buscar el moment oportú. Però tot moment és oportú per a fer interessar-se als companys. Per a exigir a l'empresa un tauló d'anuncis o locals de reunió, o recordar-li una norma de seguretat oblidada, o de manar el control d'uns fons socials o informació sobre la marxa real de l'empresa. I obtenir xicotetes victòries que encoratjen a prosseguir la lluita. Remoure l'ambient.

Quan hi haja almenys un grup interessat, cal passar a estudiar en comú la situació global de l'empresa. Salaris, primes, tècniques de mida del treball i la productivitat, valoració dels llocs de treball, aprenentatge i formació professional. Tot ha d'ésser inventariat, criticat i discutit. D'aquestes discussions sortirà una major coherència en les reivindicacions i una menor possibilitat d'ésser sorpresos o enganyats a l'hora de la negociació. Però al mateix temps s'acostuma als companys a reunir-se i abordar els problemes amb rigor. I se manté el clima, la consciència, el sindicalisme.

No esperem dirigents si no hi ha base. No esperem llibertat sindical -ni per llei ni per miracle- si no hi ha consciència a les empreses. Ah! I no esperem canvis del sistema econòmic si no hi ha sindicalisme, consciència, base.

TAMBÉ MÉS ENLLÀ DE L'EMPRESA, MÉS ENLLÀ DEL SISTEMA

La base del moviment sindical està a l'empresa. Però no anirem molt lluny si no ens plantegen que cal no sols una estratègia dins l'empresa, sinó una estratègia activa, ofensiva a nivell de tota una branca o sector de la indústria.

Els treballadors plantegen una reivindicació salarial. El capital diu: "la marxa de l'empresa no ho permet". I potser té raó. Però eixa empresa pertany a un grup que no guanya diners amb ella: la utilitza per a donar beneficis a altres del grup. O va malament perquè és antieconòmica i es pretén que ho paguen els treballadors. O la situació de crisi és general. Per això cal una acció sindical de tot el sector que s'anticipi als expedients de crisi, que evite que les empreses, més ràpides, es lliuren de responsabilitat. Que exigeixa solucions globals.

I cal una estratègia general de tot el moviment obrer que no es limite respectuosament a "les millores estrictament salarials dins de lo que puga ser". Que no accepti els límits del sistema. Que mantinga amb força la posició de que ja hi ha prou d'estabilitzacions, austeritats, desenrotllaments i reconversions carregades sobre les espatlles dels treballadors. Que exigeixa el que els homes necessiten i no el que el sistema done. Si el sistema econòmic no ho permet, és el sistema el que ha de canviar. El sistema i no els homes allò que cal afonar.

Mentre construïm el moviment sindical, anem pensant-ho.

ELS BONS NEGOCIS

Paterna.- El senyor alcalde de Paterna és comprador únic de tota la farina que a través de les parròquies arriba de la "Caritas" americana. La revèn, clar, no és que siga monjaoret. !Qui poguera dedicar-se a comprar i vendre també la "ayuda militar"! Eh, senyor alcalde?

A L'ESTIU TAMBÉ SE LLUITA

Sagunt.- Els fumigadors anaren a la vaga el dia 15 d'agost, amb l'excepció significativa dels de la Cooperativa. Els pagàven 15 pessetes per dipòsit fumigat i en demanaven 20. Després de 3 dies de vaga aconseguiren 18'50 per dipòsit.

LA SITUACIÓ A "ALTOS HORNOS"

Port de Sagunt.- No ha hagut acord per al conveni col·lectiu i s'ha dictat una "norma de obligado cumplimiento". La de 1964 incrementava per a dos anys els salaris en un 17%. La de 1966 per a un any en un 8%. La d'ara només augmenta un 8% per a dos anys i els treballadors l'han impugnada.

Durant la fracassada negociació l'empresa acudí a un elegant procediment per a que s'aprovaren les seues condicions: comprà a dos representants dels tècnics i dels administratius. No eren majoria, però anaren per les cases proposant als treballadors que escrigueren una carta al "Delegado de Sindicatos" desautoritzant a llurs representants i acceptant les condicions de l'empresa. No tingueren èxit.

El futur és fosc: l'empresa vol tirar al carrer 1200 treballadors, anticipar jubilacions i deixar en paro temporal uns sis-cents més dels quals en readmetria alguns. ¿És que no hi ha mercat? La producció nacional és insuficient. ¿Una brutal competència entre empreses? Connectades per la Banca i per la "Central Siderúrgica" la competència no ha existit mai. ¿Falta ajuda estatal? Després d'haver embarcat a l'estalvi popular -"Mutualidades", "Cajas de Ahorros"- en finançar una siderúrgica nacional, ENSIDESA, l'Estat ha bloquejat la seua obra i ha concedit amples crèdits a la siderúrgia privada.

La marxa de l'empresa és un misteri. Els petits accionistes volen descendre -!què li anem a fer!- la cotització en la Borsa. Els treballadors troben cada vegada coses més rares: milions que s'anaven a invertir i no s'inverteixen, amortitzacions de capitals no invertits. El Consell d'Administració sabrà el que passa. I també la "United Steel Co." I també, clar, l'Estat, l'Estat d'ells, que en l'època daurada dels grans beneficis no va exigir eixa reconversió i racionalització, eixes reformes tècniques que ara es volen fer carregant les conseqüències sobre els treballadors.

(I al País Valencià no hi ha indústria per a absorbir als qui siguen despedits)

PARLEM DE LES DIPUTACIONS: LA DE VALÈNCIA

Una de les més afortunades creacions polítiques del Règim ha estat les Diputacions Provincials: han aconseguit passar desaperebudes. És fàcil sentir parlar mal del govern, la CNS, l'Ajuntament o el governador, però no de la Diputació, de la que no es sap més que fa carreteres. Per tal de remeiar aquest injustificat anonimat, contarem algunes coses d'una Diputació: la de València:

UN ILLUSTRE SUBVENCIONAT. Llegim al Pressupost de 1967 un llarg capítol de subvencions. Es beneficien d'elles des de l'"Asociación Valenciana de Caridad" fins als "Campamentos de Verano del F.de J.", passant per l'ajuda a l'apicultura i a la "Campana de Navidad y Reyes".

Ens ha cridat l'atenció la partida nº 180. Diu així "Atenciones de reposición de mobiliario, menaje y utensilios, consumo de electricidad y agua potable en las habitaciones particulares del Excmo. Sr. Gobernador de la provincia "500.000 ptas.". L'any passat la subvenció fou de 200.000 ptes. El cost de vida puja i les subvencions, com els salaris, han de reajustar-se. És costum que els "Sres. Gobernadores" s'emporten el mobiliari i demés al ser traslladats, seguint una vella tradició inaugurada pel pretor Galba. Allò que és significatiu és que una Diputació que diu representar als habitants d'una província, tinga de congraciarse d'aquesta manera amb el senyor que és enviat des de dalt a dirigir-la. I és que tot allò que ve de baix és sospitós, encara que siga tan ortodox i tan poc vingut de baix com una Diputació provincial.

UN CLIMA DE CORDIALITAT. La ingrata tasca dels diputats provincials cal que siga rodejada d'actes d'intima confraternitat, de plàcides festes que alhora de crear un clima de cordialitat entre ells, alivie les penalitats de tan delicada missió. Així la partida nº 54 diu: "Gastos de representación no personales, que motiva la recepción de personalidades, conmemoraciones, celebración de actos y viajes que tome parte la Corporación en pleno o la representación que la misma designe... 1.000.000 ptas." ¿Un milió? ¿Que quanta gent són els diputats? Ser, són uns trenta o quaranta, però als banquets no van més que els de la capital (Ja ho havem dit: hi ha classes: el Sr. Gobernador, els diputats de la capital i els "de pueblo") Les coses no paren ahí: pel mes de maig alguns hotelers -de Cullera, per ex.- intentaren cobrar factures de banquets i no hi havien diners. ¿Com? ¿En el mes de maig? Afortunadament, reunida la Corporació acordà concedir-se una assignació addicional de 650.000 ptes. Que no perille la cordialitat.

EL "PLAN SUR". Seguint el mateix pressupost, veiem que la Diputació contribueix en concepte de quota anual amb 10.000.000 de ptes. a la realització del Pla Sud. Ah! el "Plan Sur" és tan desconegut del públic com la Diputació. ¿Com marxa? ¿Qui ho controla? L'empresa concessionària de les obres -CYT-MZOV- publicà un folletet, però és una part interessada, és clar. Circulen de vegades notícies: unes dramàtiques, com que mentre els propietaris de terra expropiada foren esplèndidament indemnitzats, els arrendataris es quedaren al carrer i sovint no pogueren ni traure la collita. Altres de grotesques: com que els ponts se fan entre tres organismes, la "Confederación Hidrogràfica" fa les pilastres, la Diputació els costats i accessos, i la "Dirección General de Carreteras", la carretera que passa pel damunt. Al poble no li tranquil·litza saber que la Diputació dóna diners per a unes obres que desconeix, que no controla ni tan sols a través de la Diputació, que les paga i ha d'estar agraït perquè forem adoptats per Ell. El poble no sap més que té que pegar el segllet a les cartes i si ve riuà pujar tot el que puga a l'andana.

I ALTRES COSES. Podríem parlar d'un fabulós servei de cotxes a la disposició dels diputats i distingides esposes (750.000 ptes. de despeses. Vora el milió de salaris de xòfers, segons les partides num. 56 i 12) O de la presència en nòmina de 15 senyors procedents de l'"Administración de Marrucos" i la "Agrupación Temporal Militar". O de la desorganitzada comptabilitat de l'Hospital, l'elevadíssim cost del qual permetria pagar-los als malalts l'estada en una d'eixes clíniques particulars tan fines. O de la paralització de les excavacions arqueològiques per falta de dotació econòmica.

Podríem parlar, perquè la premsa no parla d'aquestes coses. Però ja és prou parlar i aquest és ja un temps de moure's.

=====